

Zpřístupnění díla

Povolení od majitelů autorských práv musí mimo jiné získat osoba, která zahájí takové sdělení, nebo která do něj zasáhne tak, že jeho prostřednictvím zpřístupní díla nové veřejnosti, tedy veřejnosti, kterou autoři chráněných děl nebrali v potaz v rámci povolení udělovaného jiné osobě. Toto povolení však nemusí získat osoba, jejíž zásah spočívá v pouhém poskytnutí fyzického zařízení pro umožnění nebo uskutečnění takového sdělování.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 796/2015, ze dne 16.9.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, o.s., se sídlem v P., zastoupené JUDr. F.V., advokátem se sídlem v P., proti žalovaným 1) UPC České republiky, a.s., se sídlem v P., a 2) UPC Direct Programming II B. V., se sídlem v N., oběma zastoupeným Mgr. J.F., advokátem se sídlem v P., o zaplacení 5.659.941,80 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 66 C 48/2010, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. srpna 2014, č.j. 1 Co 317/2013-395, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. srpna 2014, č.j. 1 Co 317/2013-395, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. dubna 2013, č.j. 66 C 48/2010-347, ve znění usnesení ze dne 26.6.2013, č.j. 66 C 48/2010-352, se zrušují, a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. dubna 2013, č.j. 66 C 48/2010-347, ve znění usnesení ze dne 26.6.2013, č.j. 66 C 48/2010-352, výrokem I. zamítl žalobu, aby první žalovaná zaplatila žalobkyni částku 2,829.970,90 Kč s příslušenstvím, výrokem II. zamítl žalobu, aby druhá žalovaná zaplatila žalobkyni částku 2,829.970,90 Kč s příslušenstvím a výroky III. a IV. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Soud prvního stupně vyšel ze skutečnosti, že žalobkyně jako kolektivní správce oprávněný k výkonu hromadné správy práv autorů pro obory literární, vědecké, divadelní, včetně hudební složky divadelních her a filmové režie, se domáhá proti žalovaným vydání bezdůvodného obohacení s odůvodněním, že první žalovaná provozovala v době od 3. září 2007 do 31. května 2010 službu digitální satelitní televize UPC Direct, čímž vykonávala přenos televizního vysílání bez licence k užití těchto děl. Druhá žalovaná pak poskytovala v téže době pro první žalovanou servisní služby, spočívající v provozu družic pro přímé vysílání. V součinnosti s první žalovanou se tak dopouštěla druhá žalovaná neoprávněného přenosu televizního vysílání autorských děl. Soud prvního stupně považoval za zásadní způsob, jakým se programy nabízené službou UPC Direct dostávají na území ČR ke koncovým zákazníkům. Mechanismus této cesty začíná u jednotlivých vysílatelů, kteří svá vysílání směřují prostřednictvím druhé žalované - na základě smlouvy - na družici, ta jej kóduje a poté je vysílání přijímáno z družice zpět na území ČR. V rozhodné době první žalovaná získávala zákazníky a poskytovala jim prostředky k příjmu vysílání a vybírala od nich poplatky. Soud dovodil, že prvotní je objednávka jednotlivých vysílatelů, první žalovaná přitom vypořádávala se zákazníky nároky vysílatelů a upozorňovala zákazníky, že vysílatelé mohou měnit skladbu programů nezávisle na vůli první žalované. Soud uzavřel, že celý mechanismus odpovídá předpokladu uvedenému v ustanovení § 21 odst. 1 a 3 zákona č. [121/2000](#) Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „autorský zákon“) a nikoli v ustanovení § 22 téhož zákona. Pokud bylo v řízení odkazováno na závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie

(dále jen „SDEU“) ze dne 13. října 2011 ve spojených věcech C 431/09 a C 432/09 (Airfield NV), pak soud poznamenal, že je vázán zákonem (autorským) a nikoliv Směrnicí, jejíž obsah je označeným rozsudkem vykládán s tím, že ani skutkový stav věci řešený jím není totožný se skutkovým stavem v nyní posuzované věci. Uzavřel, že za případné bezdůvodné obohacení či případnou škodu odpovídá původní vysílatel, nikoliv některá ze žalovaných.

K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 12. srpna 2014, č.j. 1 Co 317/2013-395, rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé podle § 219 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) potvrdil ve správném znění výroků I. a II. tak, že se zamítá žaloba o uložení povinnosti každé žalované zaplatit žalobci 2.829.970,90 Kč s úrokem z prodlení 8% p.a. od 3. 2. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% p.a. od 1. 7. 2010 od 12. 7. 2010, a dále do zaplacení ve výši stanovené pro každé kalendářní pololetí, v němž prodlení trvá, podle reposazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 7% bodů a platné k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí a změnil jej ohledně náhrady nákladů řízení před soudem prvního stupně. Rozhodl též o náhradě nákladů odvolacího řízení. Ztotožnil se s právním názorem soudu prvního stupně, že v předmětné věci se jedná o vysílání díla původním vysílatelem ve smyslu § 21 autorského zákona a nikoliv o přenos podle § 22 téhož zákona. Uvedl, že základem pro posouzení žalobou uplatněného nároku je hodnocení, zda v daném případě šlo o činnost žalovaných pod kontrolou a odpovědností vysílající organizace, při které jsou signály určené pro příjem vkládány do nepřerušenoho řetězu sdělení vedoucího na družici a z ní pak dolů na zem. Pojem „nepřetržitý řetěz sdělení“ ve smyslu ustanovení § 21 odst. 3 autorského zákona - tedy nepřerušeno sdělovací řetězec, je třeba podle odvolacího soudu vykládat tak, že jde o obsahovou nepřerušenoost, a že tedy určité technické procesy, které jsou nutné pro uskutečnění vysílání jak na družici, tak zpět z družice na zem, neznamenají přerušeno řetězu sdělení po obsahové stránce. Podle názoru odvolacího soudu tato skutečnost vyplývá i z již zmíněného rozsudku SDEU ve věci Airfield a v tomto smyslu je třeba i vykládat ustanovení § 21 autorského zákona. Neztotožnil se tak se soudem prvního stupně, že nelze použít znění Směrnice EU, jejíž obsah je vykládán rozsudkem SDEU C 431/09 a C 432/09.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně včasné dovolání, jehož přípustnost fakticky dovozuje z ustanovení § 237 o.s.ř., neboť má za to, že napadený rozsudek závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která dosud nebyla dovolacím soudem vyřešena, přičemž jako dovolací důvod uvádí, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o.s.ř.). Za otázku hmotného práva, která doposud nebyla Nejvyšším soudem řešena považuje, zda osoba, která

- poptává u televizních vysílatelů televizní signál,
- nabývá od televizních vysílatelů licenci k užití jejich televizního vysílání, zpravidla za úplatu placenou televiznímu vysílateli,
- jednotlivé signály (vysílání) od televizních vysílatelů sestavuje (tzv. „paketuje“ neboli „balíčkuje“) do nového produktu, resp. produktů, a to dle své volby a své vlastní obchodní politiky (tj. rozhoduje o tom, co bude svým zákazníkům nabízet nezávisle na vysílatelích),
- signál od televizního vysílatele digitalizuje, komprimuje, kóduje, dekóduje (šifruje a odšifrovává), multiplexuje a přenáší,
- rozhoduje o tom, jaké televizní stanice do své nabídky pojme a v jakých balíčcích je bude prodávat,
- poskytuje službu elektronických komunikací spočívající v tom, že sestavené audiovizuální balíčky televizního vysílání různých stanic přenáší satelitní technologií do domácností svým subskribentům

za cenu, kterou s nimi smluvně sjedná podle cenové politiky, kterou si sama určuje nezávisle na televizních vysílatelích,

- tvoří zisk spočívající v ceně vybrané od subskribentů po odečtení provozních nákladů a licenční odměny placené televizním vysílatelům,

- nabízí stejné programy jako ve vlastní kabelové síti, ale s tím, aby se k nim prostřednictvím satelitu mohli dostat i diváci, kteří nebydlí v dosahu kabelových sítí UPC,

je servisní organizací vysílatele, a zda tedy uvádění signálů nesoucích obrazy a zvuky určených k příjmu veřejností směrem na družici a od ní zpět k zemi touto organizací je nutno de iure považovat za uvádění signálů pod vedením vysílatele a na jeho odpovědnost ve smyslu § 21 odst. 3 autorského zákona, nebo zda je naopak nutno takovou organizaci považovat za jinou osobu než vysílatele ve smyslu § 22 odst. 1 autorského zákona, resp. za jinou organizaci než původní ve smyslu čl. 11bis odst. 1 (ii) revidované Bernské úmluvy (č. [133/1980](#) Sb.), kterou ani jeden ze soudů navzdory argumentům žalobkyně neaplikoval.

Žalobkyně dále podala podrobné vysvětlení rozdílu mezi servisní organizací a organizací provozující přenos. Na závěr uvedla, že má za to, že rozsudek ve věci Airfield vyřešil spornou právní otázku předmětného řízení, že poskytovatel „satelitních balíčků“ není servisní organizací televizního vysílatele, za situace, kdy spor měl naprosto totožný skutkový základ, a že stejně jako u žalovaných i ve sporu vedeném před SDEU došlo analogicky k rozdělení aktivit mezi společnostmi Airfield a Canbal Digitaal, kdy jedna zajišťovala obchodní stránku věci a prodávala službu zákazníkům a druhá společnost pro společnost první zajišťovala technickou stránku přenosu a měla uzavřenou smlouvu s provozovatelem satelitu. Konečně dovolatelka navrhl, aby se v případě, že pro Nejvyšší soud zůstane obsah unijního práva nejasný či rozsudek Airfield nevyložitelný, ohledně výkladu předmětné sporné otázky Nejvyšší soud obrátil na SDEU. Jinak dovolatelka požaduje, aby dovolací soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

K dovolání se vyjádřily žalované podáním ze dne 11. února 2015. Domnívají se, že právní otázka formulovaná žalobkyní zcela vybočuje z právního posouzení věci provedeného soudy obou stupňů a navrhuje odmítnutí nebo zamítnutí dovolání a žádají o přiznání práva na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) přihlédl k čl. II bodu 2. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a vyšel tak ze znění tohoto procesního předpisu účinného od 1. ledna 2014.

Dovolací soud uvážil, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou, že byly splněny podmínky § 241 o.s.ř., že se tak stalo ve lhůtě stanovené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., přičemž je charakterizováno obsahovými i formálními znaky požadovanými ustanovením § 241a odst. 2 o.s.ř.

Poté se dovolací soud zabýval otázkou přípustnosti předmětného dovolání s pozitivním závěrem. Následně napadené rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 242 odst. 1 o.s.ř.

Podle ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Ty však z obsahu napadeného spisu nebyly seznány.

Jako dovolací důvod dovolatelka v souladu s § 241a o.s.ř. namítá, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávným právním posouzením je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutkové zjištění). O mylnou aplikaci se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popř. jestliže ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Z ustanovení § 18 autorského zákona vyplývá, že sdělováním díla veřejnosti se rozumí zpřístupňování díla v nehmotné podobě, živě nebo ze záznamu, po drátě nebo bezdrátově (odst. 1). Sdělováním díla veřejnosti podle odstavce 1 je také zpřístupňování díla veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby zejména počítačovou nebo obdobnou sítí (odst. 2). Sdělováním díla veřejnosti není pouhé provozování zařízení umožňujícího nebo zajišťujícího takové sdělování (odst. 3). Sdělováním díla veřejnosti podle odstavců 1 a 2 nedochází k vyčerpání práva autora na sdělování díla veřejnosti (odst. 4).

Podle ustanovení § 21 autorského zákona vysíláním díla rozhlasem nebo televizí se rozumí zpřístupňování díla rozhlasem či televizí a jiné takové zpřístupňování díla jakýmkoli jinými prostředky sloužícími k šíření zvuků nebo obrazů a zvuků nebo jejich vyjádření bezdrátově nebo po drátě, včetně šíření po kabelu nebo vysílání pomocí družice, původním vysílatelem (odst. 1). Družicí se v tomto zákoně rozumí družice pracující na frekvenčních pásmech, která jsou a) podle zvláštních právních předpisů upravujících telekomunikace vyhrazena pro vysílání signálů přijímaných veřejností, nebo b) vyhrazena pro uzavřenou komunikaci z jednoho bodu do druhého, pokud jsou okolnosti, za kterých dochází k individuálnímu příjmu signálu, srovnatelné s okolnostmi podle písmene a) (odst. 2). Vysíláním pomocí družice podle odstavce 1 se rozumí uvádění signálů nesoucích zvuky nebo obrazy a zvuky nebo jejich vyjádření určených k příjmu veřejností na nepřerušovaný sdělovací řetěz směrem na družici a od ní zpět k zemi pod vedením vysílatele a na jeho odpovědnost. Jsou-li signály, které nesou znaky, zvuky nebo obrazy, zakódovány, jde o vysílání díla podle odstavce 1, jestliže jsou vysílatelem nebo s jeho souhlasem poskytnuty prostředky k odkódování (odst. 3). Vysíláním díla podle odstavce 1 je i zpřístupňování díla současným, úplným a nezměněným přenosem vysílání díla rozhlasem nebo televizí, uskutečňuje-li je též vysílatel (odst. 4). Vysílání díla pomocí družice se uskutečňuje na území toho z členských států Evropské unie nebo toho ze států tvořících Evropský hospodářský prostor, kde jsou signály nesoucí zvuky nebo obrazy a zvuky nebo jejich vyjádření určené k příjmu veřejností uvedeny pod vedením vysílatele a na jeho odpovědnost na nepřerušovaný sdělovací řetěz směrem na družici a od ní zpět k zemi (odst. 5). Pokud se vysílání pomocí družice uskutečňuje na území takového státu, který neposkytuje úroveň ochrany autorského práva alespoň srovnatelnou s ochranou podle tohoto zákona, považuje se vysílání pomocí družice za uskutečněné na území toho z členských států Evropské unie nebo toho ze států tvořících Evropský hospodářský prostor, kde a) je umístěna stanice, ze které jsou signály nesoucí zvuky nebo obrazy a zvuky nebo jejich vyjádření určené k příjmu veřejností přenášeny na družici, nebo b) je usazen vysílatel, jestliže nejsou dány skutečnosti uvedené v písmenu a). Právo k vysílání pomocí družice lze uplatnit vůči osobě, která provozuje stanici podle písmene a), nebo vůči vysílateli podle písmene b) (odst. 6). Pokud jsou signály nesoucí zvuky nebo obrazy a zvuky nebo jejich vyjádření určené k příjmu veřejností uvedeny na sdělovací řetěz směrem na družici a od ní zpět k zemi na území takového státu, který neposkytuje úroveň ochrany autorského práva alespoň srovnatelnou s ochranou podle tohoto zákona, a zároveň stanice, ze které je přenos uskutečňován, není na území některého z členských států Evropské unie nebo některého ze států tvořících Evropský hospodářský prostor, vysílání díla pomocí družice se považuje za uskutečněné na území toho z členských států Evropské unie nebo toho ze států tvořících Evropský hospodářský prostor, kde má umístěny své řídicí orgány vysílatel, na jehož podnět se vysílání uskutečňuje. Práva podle tohoto zákona lze pak uplatnit vůči takovému vysílateli (odst. 7).

Ustanovení § 22 citovaného zákona určuje, že přenosem rozhlasového nebo televizního vysílání díla

se rozumí zpřístupňování díla současným, úplným a nezměněným přenosem vysílání díla rozhlasem nebo televizí bezdrátově nebo po drátě, uskutečňuje-li je jiná osoba než vysílatel takového vysílání (odst. 1). Kabelovým přenosem rozhlasového nebo televizního vysílání díla je takový přenos rozhlasového nebo televizního vysílání díla podle odstavce 1, který se uskutečňuje po kabelu nebo mikrovlnným systémem. Ustanovení § 21 odst. 3 věty druhé autorského zákona platí obdobně (odst. 2).

Podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. i) autorského zákona je kolektivní správce povinen domáhat se vlastním jménem na účet zastupovaných nositelů práv nároku na náhradu škody, nároku na vydání bezdůvodného obohacení z neoprávněného výkonu kolektivně spravovaného práva a nároku na zdržení se neoprávněného výkonu kolektivně spravovaného práva, ledaže se nositel práva, je-li k tomu oprávněn, takového nároku domáhá sám nebo je to nehospodárné.

Dovolatelka – jak již bylo uvedeno – namítá dále ve smyslu § 237 o.s.ř., že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodovací praxi soudu dosud nebyla vyřešena. Konkrétně jde o problém, zda je opodstatněné klasifikovat žalované jako servisní organizace vysílatele či jako jiné osoby ve smyslu § 22 odst. 1 autorského zákona.

Správné uchopení této otázky je stěžejní pro odlišení jednání pod vedením a na odpovědnost vysílatele podle § 21 autorského zákona od jednání samostatného podle § 22 autorského zákona, které by vyžadovalo individuální souhlas autorů s užitím díla.

Uvedená otázka byla posouzena jako zásadní např. i ve zmiňovaném rozsudku SDEU ze dne 13. října 2011 *Airfield NV a Canal Digitaal BV proti Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (Sabam) (C-431/09)* a *Airfield NV proti Agicoa Belgium BVBA (C-432/09)* (dále pouze „rozsudek ve věci Airfield“), který citovaly obě strany sporu.

Dovolací soud úvodem připomíná, že po přistoupení České republiky k EU jsou podle čl. 10 ústavního zákona č. [1/1993](#) Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“), komunitární akty pro Českou republiku závazné a mají aplikační přednost. Veškeré orgány členského státu, včetně soudů, jsou podle ustálené judikatury Evropského soudního dvora povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu směrnice či jiného právního předpisu Unie, k jehož implementaci slouží (viz např. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 10. dubna 1984, *Von Colson and Kamann v. Land Nordrhein-Westfalen*, 14/83 a ze dne 13. listopadu 1990, *Marleasing SA v. La Comercial Internacional de Alimentacion SA.*, C-106/89). Eurokonformní výklad vychází z toho, že unijní právo a judikatura SDEU slouží jako vodítko pro výklad národního práva, pokud bylo vykládané ustanovení přijato za účelem sblížení českého práva s právem unijním. Lze proto uzavřít, že rozhodnutí SDEU ze dne 13. října 2011 ve věci Airfield je třeba vzít v úvahu při rozhodování případu podobného a je nezbytné vycházet z interpretace, kterou Evropský soudní dvůr předkládá.

K otázce aplikace rozsudku ve věci Airfield dovolací soud uvádí, že nenalezl významné odlišnosti, které by odůvodňovaly případný důvod nevztáhnout citovanou věc na nyní posuzovaný spor. Dovolací soud se takto ztotožňuje s názorem dovolatelky, že se v souzeném případě jedná o značně analogickou situaci.

Belgická společnost Airfield je podle čl. 11 zmiňovaného rozsudku SDEU poskytovatelem satelitní televize, nabízející veřejnosti balíček stanic přenášejících pomocí družice, jež mohou její předplatitelé společně poslouchat a sledovat prostřednictvím satelitního dekodéru. Tytéž služby nabízí první žalovaná, včetně dekódovacích karet, které poskytuje po uzavření smlouvy zájemcům o satelitní televizi. K nabízení balíčku stanic využívá Airfield technické služby nizozemské společnosti Canal

Digital, která obstarává zejména vysílání, multiplexování, komprimování, kódování a přenos dat. Druhá žalovaná je oprávněna kanál digitalizovat, komprimovat, kódovat, dekódovat, šifrovat a odšifrovávat, multiplexovat a přenášet. Jak vyplývá z výše uvedených skutečností, vztahy mezi oběma společnostmi a rozdělení rolí mezi nimi jsou velice podobné vztahům obou žalovaných.

Dovolací soud dále připomíná, že odvolací soud nerozhodl v souladu s rozhodnutím ve věci Airfield, jestliže dovedl, že činnost žalovaných lze pokládat za technický proces, který nepřerušuje řetěz sdělení, a který proto probíhá se souhlasem a pod vedením vysílatele a za jeho odpovědnosti. V rozsudku Airfield SDEU uvedl sice, že se jedná o jediné nedělitelné sdělení veřejnosti, nicméně z toho nelze automaticky dovést, že obě společnosti nepotřebují pro svou činnost přesto povolení (viz odst. 70 rozsudku).

SDEU uvedl, že z judikatury plyne, že povolení od majitelů autorských práv musí mimo jiné získat osoba, která zahájí takové sdělení, nebo která do něj zasáhne tak, že jeho prostřednictvím zpřístupní díla nové veřejnosti, tedy veřejnosti, kterou autoři chráněných děl nebrali v potaz v rámci povolení udělovaného jiné osobě.

Soudní dvůr konstatoval, že toto povolení však nemusí získat osoba, jejíž zásah spočívá v pouhém poskytnutí fyzického zařízení pro umožnění nebo uskutečnění uvedeného sdělování. V tomto případě by tedy, podle českého práva, byla žalovaná společnost pouze servisní organizací vysílatele, jednající s jeho souhlasem, pod jeho vedením a na jeho odpovědnost.

Jak správně uvedla dovolatelka, SDEU dospěl k názoru, že se u činnosti společností o pouhé poskytnutí fyzického zařízení nejedná, když uvedl, že postupem těchto společností lze vytvořit propojení mezi sdělením vloženým vysílajícími organizacemi a uvedenými předplatiteli. Taková činnost představuje zásah, bez kterého by uvedení předplatitelé nemohli mít vysílaná díla k dispozici, přestože by se nacházeli uvnitř uvedené oblasti. SDEU proto shrnul, že poskytovatel satelitního balíčku rozšiřuje okruh osob, které mají k televizním pořadům přístup, a zpřístupňuje díla a jiné předměty nové veřejnosti, a z toho důvodu má povinnost získat od majitelů příslušných práv povolení k zásahu do sdělování pomocí družice.

Z této povinnosti Soudní dvůr EU konstruuje výjimku, která by mohla nastat v případě, že:

- by se majitelé autorských práv dohodli s dotýcnou vysílající organizací, že chráněná díla budou veřejnosti sdělována i prostřednictvím tohoto poskytovatele, a že
- by se uvedená díla v takovém případě zásahem tohoto poskytovatele zároveň nezpřístupnila nové veřejnosti.

Případná existence takovéto možné výjimky však nebyla žalovanými v řízení namítána, a nebyla tak ani prokazována, resp. prokázána. Proto lze uzavřít, že povinnost získat od majitelů příslušných autorských práv povolení k jejich užití je u žalovaných dána s ohledem na skutečnost zpřístupňování děl tzv. nové veřejnosti.

K otázce aplikace Bernské úmluvy (Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněná v Paříži dne 4. května 1896, revidovaná v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněná v Bernu dne 20. března 1914 a revidovaná v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971, vyhlášená pod č. [133/1980](#) Sb., dále jen „Bernská úmluva“), kterou se soudy navzdory připomínce dovolatelky nezabývaly, Nejvyšší soud odkazuje na svou judikaturu, podle které je Bernská úmluva samovykonatelnou mezinárodní smlouvou požívající aplikační přednost na základě čl. 10 Ústavy (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. října 2008, sp. zn. 30 Cdo 2277/2007). V čl. 11 bis odst.

1 písm. ii Bernské úmluvy se stanoví, že „autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení k jakémukoliv veřejnému sdělování po drátě nebo bezdrátově díla vysílaného rozhlasem či televizí, uskutečňuje-li toto sdělování jiná organizace než původní.“ Je třeba zdůraznit fakt, že ovšem dochází ke zdánlivému interpretačnímu problému vznikajícímu při vymezení sousloví „jiná organizace než původní“. V tomto případě však komunitární úprava dané problematiky vycházející z Bernské úmluvy je detailnější, a její výklad podaný SDEU současně konkrétnější.

Dovolací soud takto uzavírá, že Vrchní soud v Praze v napadeném rozhodnutí z uvedených principů zcela důsledně nevycházel, pokud nedovodil, že v souzeném případě jde o situaci přenosu rozhlasového nebo televizního vysílání díla - tedy zpřístupňování díla současným, úplným a nezměněným přenosem vysílání díla rozhlasem nebo televizí bezdrátově nebo po drátě, uskutečňují-li je jiná osoba než vysílatel takového vysílání. Tato okolnost pak nutně musela ovlivnit i posouzení v tomto sporu konkrétně uplatněného nároku.

Protože tedy napadený rozsudek nelze z vyložených důvodů pokládat za správný, Nejvyšší soud proto toto rozhodnutí ve smyslu § 243e odst. 1 o.s.ř. zrušil, a to jak ve výroku ve věci samé, tak i v souvisejícím výroku o náhradě nákladů řízení. Protože důvody, pro které se tak stalo, současně platí i pro rozhodnutí soudu prvního stupně, bylo zrušeno i to, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první a druhá o.s.ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)